

Naujieji atradimai (IV): „Nekalbėkite: išgirskite Ją“

Šv. Chosemarija „atranda“
Šventąją Dvasią, dėka paprasto
patarimo, kuris gali apšviesti ir
mūsų dvasinį gyvenimą.

2021-04-13

Prieš sugrįždamas pas Tėvą, Jėzus
įspėjo apaštalus: „Ir štai aš atsiųsiu
jums, ką yra pažadėjęs mano Tėvas.
Jūs pasilikite mieste, kol būsite
apgaubti jėga iš aukštybių“ (Lk
24,49). Apaštalai pasiliko Jeruzalėje,

laukdami Dievo pažadėtojo. Iš tikrųjų, pažadas, dovana – tai buvo pats Dievas Šventojoje Dvasioje. Po keleto dienų, Sekminių šventės metu, jie buvo pripildyti Dievo malonės: „Mokiniai – Prisikėlusiojo šlovės liudininkai – buvo pripildyti Šventosios Dvasios galios. Jų protai ir širdys atsivėrė naujai šviesai [1]. Tą pačią dieną jie pradėjo drąsiai skelbti Evangeliją. Šv. Raštas pasakoja, kad išgirdusios šv. Petro žodžius pasikrikštijo bei „tą dieną prisidėjo prie jų apie trys tūkstančiai“ (Apd 2,41) sielų.

Šv. Josemaría dažnai prisimindavo, kad Šv. Dvasios dovana nėra praeities atsiminimas, o visada gyvas reiškiny. „Mes taip pat esame pakrikštyti, kaip ir tie pirmieji tikintieji, kurie atėjo pas Petrą per Sekmines. Per Krikštą Dievas Tėvas tapo mūsų gyvenimų šeimininku, padarė mus Kristaus gyvenimo dalininkais ir suteikė mums Šventąją

Dvasią“ [2]. Pirmiausia Krikšto, o paskui Sutvirtinimo metu mes gavome Dievo dovanų pilnatvę, Švč. Trejybės gyvenimą.

Atrasti Parakletą

Dievo Dovana, mūsų gaunamas Išganymas, yra ne *dalykas*, o *Asmuo*. Dėl to krikščioniškas gyvenimas gimsta iš asmeninio ryšio su Dievu, kuris apsigyvena mūsų širdyse. Tai yra žinoma tiesa: ji glūdi tikėjimo gyvenimo pagrinduose. Vis dėlto tai taip pat gali būti kai kas, ką turime atrasti.

„1932 metais buvome šv. Josemaríos pamaldumo Šv. Dvasiai stipraus augimo liudininkai“, sako vienas gerai žinantis jo raštus [3]. Po kelių mėnesių pastangų daugiau bendrauti su Parakletu, jis gavo ypatingos šviesos, kuri, kaip žinome iš vieno tos dienos įrašo, atvėrė jam naują panoramą:

„Visų šventųjų aštuondienis,
antradienis, 1932 m. lapkričio 8 d.:
šį ryt, mažiau nei prieš valandą,
mano Tėvas Sančesas man padėjo
atrasti „dar vieną Jūrą“. Jis man
pasakė: „Susidraugaukite su Šventąja
Dvasia. Nekalbėkite: klausykitės jos“.
Ėjau iš Leganitos [4]* melddamasis
romia ir šviesia malda. Apmąsčiau,
kad kūdikystės gyvenimas leido man
pasijusti Dievo vaiku ir įžiebė manyje
meilę Tėvui. Anksčiau aš per Mariją
eidavau pas Jėzų, kurį garbinu kaip
draugas, kaip brolis, kaip jį
mylintysis, nes toks aš ir esu... Iki
dabar žinojau, kad Šventoji Dvasia
gyvena mano sieloje, kad ją
pašventintų... tačiau nesuvokiau šios
Jos buvimo tiesos. Tėvo Sančeso
žodžiai buvo taiklūs: jaučiu savyje
Meilę ir noriu su Ja bendrauti, būti
Jos draugu, Jos patikėtiniu...
palengvinti Jai gludinimo, užvedimo,
uždegimo darbą... Vis dėlto
nesugebėsiu to padaryti: Ji man duos
jėgų, Ji viską padarys, jei aš

panorėsiu. Taip, aš noriu! Dieviškasis
Svety, Mokytojau, Šviesa, Vedly,
Meile: tegul vargšas asiliukas moka
Tave priimti ir išgirsti Tavo pamokas,
užsidegti, sekti Tavimi ir mylėti.
Pasiryžimas: puoselėti, jei įmanoma,
nepertraukiamai, meilingą ir
paklusnų bendravimą bei draugystę
su Šventąja Dvasia. *Veni Sancte
Spiritus!..*” [5].

Šiuo įrašu šv. Josemaría apibendrina
dvasinį kelią, kuriuo jį vedė Dievas:
dieviškosios įvaikystės atradimą,
Marijos tarpininkavimą einant pas
Jėzų, draugystės su Kristumi lobį... Ir
įsisąmoninimą, kad Dievo Meilė yra
jo paties viduje. Kaip rašė po
daugybės metų, ateina laikas, kai
širdžiai reikia „skirti ir garbinti
kiekvieną dieviškąjį Asmenį. [...]
Bendraudama su Tėvu, Sūnumi ir
Šventąja Dvasia, siela atsiveria
Dvasios gaivintojos veikimui,
Dvasios, kuri mums dovanoja save,

nors ir nesame nusipelnę, – tai antgamtinės dovanos ir dorybės!“ [6]

Jis jau žinojo, jog Šventoji Dvasia gyvena krikščionio sieloje, tačiau to nebuvo supratęs kaip kažko gyvo, giliai patiriamo. Jo dvasiniam vadovui ištarus anuos žodžius, priešais jo akis atsivėrė naujas horizontas, kai kas, ką jis ne tik *suprato*, bet, pirmiausia, kuo *gyveno*: „Jaučiu manyje esančią Meilę.“ Šio nuostabaus dalyko akivaizdoje jis užsidega troškimu atsakyti ir atsiduoda šiai Meilei: „noriu su Ja bendrauti, būti Jos draugu, Jos patikėtiniu... palengvinti Jai gludinimo, užvedimo, uždegimo darbą...“ Susidūrus su baime nepajėgti, nepasiekti to, išaugdavo užtikrintumas, kad jei jis leis, viską padarys Dievas.

Priimti Dievo dovaną

Priešais šv. Josemarią naujai atsivėrusioje Jūroje dėmesį

pirmiausia patraukia *pirmaeilis* Dievo vaidmuo. Po kelių savaitių tai pavirto 57-uju *Kelio* punktu: „Dažnai bendrauk su Šventąja Dvasia – Didžia Nežinomąja, ta, kuri turi padaryti tave šventą“ [7]. Mūsų šventumas yra Dievo darbas, nors labai dažnai šis mus šventinantis Dievas yra „Didysis Nežinomas“.

Šiame pasaulyje, kuris akcentuoja žmogiškąjį *veikimą* ir mūsų pastangų vaisius, ne visada turime omenyje, kad Išganymas, kurį gauname iš Dievo, yra iš esmės *dykai duodama dovana*. Šv. Pauliaus žodžiais tariant, „jūs gi esate išgelbėti malone per tikėjimą“ (Ef 2,8). Žinoma, mūsų dedamos pastangos yra svarbios ir nėra tas pats, kaip gyvename. Vis dėlto visas mūsų veikimas remiasi tvirtu žinojimu, kad „krikščionybė yra malonė, netikėta Dievo dovana – Dievo, kuris, nesitenkindamas tuo, kad sukūrė pasaulį ir žmogų, nusileido ligi savo kūrinio“ [8]. Ir tai

yra tiesa, kurią kiekvienam reikia atrasti *asmeniškai*. Kaip patinka kartoti popiežiui Pranciškui, tai reiškia pripažinti, kad „Dievas yra pirmesnis už tave. Tu Jo ieškai, tačiau Jis pirmas tavęs ieško. Mes norime Jį surasti, bet Jis mus suranda pirmas“ [9].

Iš šio atradimo gimsta „esminis krikščioniškosios gyvenimo vizijos principas – *malonės pirmumas*“ [10]. Bėgant metams, žodžiai, kuriais šv. Jonas Paulius II ruošė Bažnyčią naujam tūkstantmečiui, neprarado aktualumo. Tiksliau kalbant, popiežius mus įspėjo apie pagundą, kuri gali rasti dvasiniame gyvenime arba apaštalinėje misijoje: „manyti, jog rezultatus lemia mūsų gebėjimas veikti ir planuoti“ [11]. Pakliuvę į šiuos spąstus, galime pamanyti, kad mūsų vidinis gyvenimas nėra toks intensyvus kaip tikėjomės, nes neįdedame pakankamai pastangų, arba kad mūsų apaštalavimas

neduoda numatytų vaisių, nes mums pristinga reiklumo. Tai gali būti problemos dalis, tačiau jos iki galo nepaaiškina. Mes, krikščionys, žinome, kad viską daro Dievas: „apaštalinė veikla auga ne dėl žmogiškų pastangų, o pagal Šventosios Dvasios dvelksmą“ [12]. Tai kitas būdas pripažinti, kad mūsų gyvenimas yra vertingas ne dėl to, ką darome, ir jis nepraranda vertės dėl to, kad darome mažai, ar kad mums nepasiseka... jei tik sugrįžtame pas Dievą, kuris panorą apsigyventi tarp mūsų. „Gyventi su Šventąja Dvasia – tai gyventi tikėjimu, viltimi ir krikščioniška meile. Tai reiškia leisti Dievui valdyti mūsų gyvenimą ir iš esmės pakeisti mūsų širdis, kad jos būtų vis panašesnės į Jo Širdį“ [13]. Autentiškas krikščioniško gyvenimo išeities taškas, kad atliktume „gerus darbus“, kuriuos mums yra patikėjęs mūsų Dievas Tėvas (Ef 2,10), yra dėkingas Dievo dovanų gavimas ir priėmimas, leidžiantis mums nuolat

gyventi vilties kupinu Dievo vaikų atsidavimu [14].

Puoselėti meilingą ir klusnų bendravimą su Šventąja Dvasia

Priimti Dievo dovanas reiškia priimti Asmenį. Taip yra suprantamas Tėvo Sančeso patarimas šv. Josemaríai: „susidraugaukite su Šventąja Dvasia. Nekalbėkite: klausykitės Jos.“

Susidraugaujame su asmeniu, o draugystė auga per dialogą. Dėl to atradęs asmeninį Dievo buvimą savo širdyje, šv. Josemaría padarė konkretų pasiryžimą: „puoselėti, jei įmanoma, nepertraukiamai, meilingą ir klusnų bendravimą bei draugystę su Šventąja Dvasia.“ Šitai galime daryti ir mes, kad *Jos klausytumės*.

Tai yra kelias, kuriuo gali eiti visi krikščionys: nuolat atsiverti Parakleto veikimui, klausytis Jos įkvėpimų, leistis atvedamiems „į tiesos pilnatvę“ (Jn 16,13). Jėzus buvo pažadėjęs Dvylikai: „ji išmokys jus

visko ir viską primins, ką esu jums pasakęs.“ (Jn 14,26) Būtent Šventoji Dvasia mums leidžia gyventi pagal Dievo planus, Ji yra ir ta, kuri mums „praneš, kas turi įvykti.“ (Jn 16,13)

Pirmieji krikščionys suprato šią realybę ir ypač ją išgyveno. „Vargu ar rastume Apaštalų darbuose nors puslapį, kuriame nebūtų kalbama apie Dvasią ir Jos veikimą, apie tai, kaip Ji veda, nukreipia ir sužadina ankstyvosios krikščioniškos bendruomenės gyvenimą bei darbą [15]. Išties „visi, vedami Dievo Dvasios, yra Dievo vaikai.“ (Rom 8,14) Ir mes leidžiamės Jos vedami, kai stengiamės diena iš dienos lavinti „sunkią klausymosi discipliną“ [16]. Bendrauti su Šventąja Dvasia – tai stengtis klausytis Jos balso, kuris „tau kalba per kasdienio gyvenimo įvykius, per jo džiaugsmus ir kančias, per šalia tavęs esančius žmones, per tavo sąžinės, kuri trokšta tiesos, laimės, gėrio ir grožio, balsą“ [17].

Šia prasme yra įdomi viena paskutinės Benedikto XVI interviu knygos pastraipa. Žurnalistas paklausė, ar nebūna akimirų, kai Popiežius „gali jaustis baisiai vienišas“. „Taip, – atsakė Benediktas XVI, – tačiau dėl to, kad jaučiu tokį ryšį su Viešpačiu, niekada nebūnu visiškai vienišas.“ Ir jis iškart pridėjo: „Tu paprasčiausiai žinai: viso to nedarau aš pats. Vienas to negalėčiau daryti. Jis visada čia. Turiu tik klausytis ir visiškai Jam atsiverti“ [18]. Dalintis savo gyvenimu su Dievu, gyventi draugystėje su Juo – ši perspektyva šiandien, kaip ir anksčiau, tokia pat patraukli. Interviu imantis žurnalistas tęsė: „Bet kaip pasiekiamas tas įsiklausymas, tas absoliutus atsivėrimas Dievui?“ Popiežius emeritas nusijuokė, o žurnalistas nesiliovė: „Koks yra geriausias būdas?“ Benediktas XVI atsakė paprastai: „Maldauti Viešpatį: turi man padėti dabar! Ir viduje

susikaupti, išlikti tyloje. O paskui visada galima ir vėl belstis į duris su malda. Įprastai tai veikia“ [19].

Išmokti atpažinti Jo balsą

Mūsų pačių maldos gyvenime, galbūt net nesąmoningai, kartais tikimės kiek neįtikėtinų reiškinių, užtikrinančių mus, jog kalbamės su Dievu, jog Jis mūsų klausosi, kalba mums. Dvasinis gyvenimas visgi rutuliojasi kiek kasdieniškesniu būdu. Turėtume ne ieškoti ypatingų malonių, o būti atidūs „Šventosios Dvasios veikimui aplink mus ir mumyse“ [20]. „Visi, vedami Dievo Dvasios, yra Dievo vaikai“. (Rom 8,14) Šis Parakleto vedimas paprastai reiškiasi tuo, kad labiau nei konkretūs nurodymai, mums duodama šviesa, įkvėpimai. Labai įvairiais būdais ir kiekvienam savu laiku Ji apšviečia mažus ir didelius mūsų gyvenimo įvykius. Šitaip viena po kitos *naujai*, vis kitaip pasirodo

detalės, nušviestos šviesa,
parodančia aiškesnę prasmę tame,
kas anksčiau buvo miglota ir
neužtikrinta.

Kaip gauname tos šviesos?
Tūkstančiu skirtingų būdų:
skaitydami Šv. Raštą, šventųjų
knygas, dvasines knygas arba
netikėtose situacijose, pavyzdžiui,
kalbėdami su draugais, skaitydami
naujienas... Akimirku, kai Šventoji
Dvasia mums gali ką nors parodyti,
yra begalybė. Tačiau Ji pasikliauja
mūsų protu ir laisve, kad šie
įkvėpimai įgytų formą. Pridera
išmokti melstis remiantis šiais
šviesos blyksniais: apmąstyti juos
ramiai, diena iš dienos, susitelkti
maldoje ir klausti Viešpatį: „Ką man
nori pasakyti per šį mane
neraminantį reikalą, per tai, kas
vyksta? Ką siūlai mano gyvenimui?“

Taip kantriai klausantis verta turėti
omenyje, kad Šventosios Dvasios

balsas mūsų širdyse gali pasigirsti sumišęs su įvairiais kitais balsais: mūsų egoizmo, įnorių, velnio gundymų balsais... Kaip atpažinti tai, kas ateina iš Jos? Čia, kaip ir daugybėje kitų dalykų, neegzistuoja neginčytini įrodymai, tačiau yra ženklų, padedančių atpažinti Jo buvimą. Visų pirma, reikia turėti omenyje, kad Dievas sau neprieštarauja: Jis neprašys mūsų nieko, kas prieštarautų Jėzaus Kristaus mokymui, užrašytam Šv. Rašte ir dėstomam Bažnyčios. Taip pat Jis nepasiūlys mums nieko, kas būtų priešinga mūsų pašaukimui. Antra, turime atkreipti dėmesį į tai, ką šie įkvėpimai atsineša kartu su savimi. Medį pažinsime iš vaisių (plg. Mt 7,16-20). Ir, kaip rašo šv. Paulius, „Dvasios vaisiai yra meilė, džiaugsmas, taika, kantrybė, malonumas, gerumas, ištikimybė, romumas, susivaldymas“ (Ga 5,22-23). Dvasinė Bažnyčios tradicija nuolat pabrėžia, kad „Dievo Dvasia

neišvengiamai sieloje palieka ramybę, o velnias neišvengiamai sukursto nerimą“ [21]. Per dieną mums kyla gausybė *gerų minčių*: kaip tarnauti, rūpintis, parodyti dėmesį, atleisti. Dažnai gera idėja mums kyla ne šiaip sau, o Šventoji Dvasia suvirpina mūsų širdį. Atsiliepimas į šiuos Dvasios įkvėpimus pripildo mus autentiško *gaudium cum pace*: džiaugsmo, kupino ramybės.

Paklusnumas Parakletui yra nuostata, kurią verta puoselėti ramiai, padedant dvasiniam vadovui. Reikšminga tai, kad šis horizontas šv. Josemaríai atsivėrė būtent šiame kontekste. Gautas patarimas – „išgirskite Ją“ – taip pat atskleidžia, kad Tėvas Sančesas suvokė savo, kaip dvasinio vadovo, misiją: padėti Šventajai Dvasiai kaskart vis labiau vesti šią sielą, „palengvinti Jai gludinimo, užvedimo, uždegimo darbą...“ Tokia yra dvasinio gyvenimo palydėtojų užduotis:

padėti žmonėms pažinti save, kad galėtų geriau suprasti tai, ko Parakletas iš jų gali paprašyti. Taip kiekvienas palengva išmoksta tame, kas jam nutinka ir kas vyksta pasaulyje, išvysti Dievą.

Nuleisti inkarą Dievo Meilėje dvelkiant Šventajai Dvasiai

Nuo Viešpaties Dangun Žengimo ir Šventosios Dvasios atsiuntimo per Sekmines gyvename misijos laike: pats Kristus mums patikėjo užduotį visam pasauliui skelbti Išganyką. Šventasis Tėvas tai komentavo įvairiomis progomis kalbėdamas apie „iškeliavimo dinamiką, kurią Dievas nori suteikti tikintiesiems“ [22]. Tuo pačiu jis nurodė, kad skirdamas šią užduotį Dievas mums duoda ir jėgų ją įvykdyti. Iš tiesų ši dinamika „nėra strategija, o pati Šventosios Dvasios galia, amžinoji Meilė“ [23].

Savo katechezėje apie viltį Popiežius Pranciškus itin mylimu Bažnyčios Tėvų įvaizdžiu priminė, kaip svarbu leistis vedamiems Šventosios Dvasios: „Laiškas žydams lygina viltį su inkaru (plg. Žyd 6,18-19); ir šiam įvaizdžiui galime pridėti burių įvaizdį. Jei inkaras laivui duoda saugumo ir stabilumo jūros bangose, tai burė, kita vertus, leidžia jam plaukti ir judėti pirmyn per vandenį. Viltis tikrai yra tarsi burė, sugaunanti Šventosios Dvasios vėją ir perkeičianti ją į varančią jėgą, kuri stumia laivą arba į jūrą, arba į krantą“ [24].

Gyvenimas nuleidus inkarą į Dievo Meilės gilumas mums duoda saugumo; gyvenimas klausantis Šventosios Dvasios mums leidžia eiti pirmyn su Dievo jėga (ir) Jo siūloma kryptimi: „turiu skristi, nesiremdamas niekuo iš čia, pasikliaudamas Dvasios balsu ir dvelksmu“ [25]. Abu dalykai gimsta

iš vienybės su Dievu. Dėl to „Bažnyčia negali išsiversti be maldos plaučių“ [26]. Paskutiniai popiežiai nuolat primindavo, kad jei norime įvykdyti Kristaus mums patiktą misiją su ta pačia Dvasia, kuri išjudino Jį, nėra kito kelio kaip tik maldos kelias: nuolatinis bei pasitikėjimo kupinas bendravimas su Parakletu. Dėl to svarbu atrasti gyvojo Dievo buvimo mūsų širdyse Jūrą. Ir plaukti gilyn vedant Šventajai Dvasiai, kuri yra „šviesa, ugnis, veržlus vėjas, kuris įpučia liepsną, galinčią virsti meilės gaisru“ [27].

[1] Šv. Josemaría, *Kristus eina pro šalį*, n. 127.

[2] *Ten pat*, nr. 128.

[3] Plg. P. Rodríguez, *Kelias. Kritinis-istorinis leidimas*, nr. 57, komentaras.

[4] *Madrido gatvė, kur buvo įsikūrę Jėzuitų namai. Šv. Josemaría ten susitikdavo su savo dvasiniu vadovu (Vert. pastaba).*

[5] Šv. Josemaría, *Asmeniniai užrašai*, nr. 864, knygoje P. Rodríguez, *Kelias. Kritinis-istorinis leidimas*, nr. 57, komentaras, p. 270. Ten pateikiama J. L. Illanes studija „Bendravimas su Šventąja Dvasia ir dvasinės patirties dinamizmas. Įžvalgos pagal pal. Josemaríos Escriva tekstą“, knygoje: P. Rodríguez ir kiti, *Šventoji Dvasia ir Bažnyčia: XIX-asis tarptautinis Navarros universiteto teologijos simpoziumas*, Navarros universiteto leidykla, 1999, p. 467-479.

[6] Šv. Josemaría, *Dievo bičiuliai*, nr. 306.

[7] Plg. P. Rodríguez, *Kelias. Kritinis-istorinis leidimas*, nr. 57, komentaras. Autorius šio punkto redakciją datuoja 1932 m. lapkričio 22 d.

[8] Šv. Jonas Paulius II, Novo millennio ineunte, 2001 m. sausio 6 d., nr. 4.

[9] S. Rubin, F. Ambrogetti, *Popiežius Pranciškus. Pokalbiai su Jorge Bergoglio*, Ediciones B: Barselona, 2013, p. 48.

[10] Šv. Jonas Paulius II, Novo millennio ineunte, nr. 38.

[11] *Ten pat.*

[12] Šv. Josemaría, *Pasikalbėjimai*, nr. 40.

[13] *Kristus eina pro šalį*, nr. 134.

[14] Plg. F. Ocáriz, Ganytojo laiškas, 2017 m. vasario 14 d., nr. 8.

[15] *Kristus eina pro šalį*, nr. 127.

[16] Šv. Jonas Paulius II, *Kalba*, 2004 m. birželio 5 d.

[17] *Ten pat.*

[18] Benediktas XVI, *Paskutiniai pokalbiai*, Mensajero: Bilbao, 2016, P. 284.

[19] *Ten pat.*

[20] *Kristus eina pro šalį*, nr. 130.

[21] J. Philippe, *Šventosios Dvasios mokykloje*, Rialp: Madridas, 2005, p. 53. Bendrai šiuo klausimu plg. p. 45-64.

[22] Pranciškus, Apaštališkasis paraginimas *Evangelii Gaudium*, nr. 20.

[23] F. Ocáriz, *Ganytojo laiškas, 2017 m. vasario 14 d.*, nr. 9.

[24] Pranciškus, *Šventoji Dvasia teikia vilties pilnatvę*, Bendrosios audiencijos katechezė apie krikščioniškąją viltį, 2017 m. gegužės 31 d.

[25] Šv. Josemaría, *Kalvė*, nr. 994.

[26] Pranciškus, *Evangelii Gaudium*,
nr. 262.

[27] *Dievo bičiuliai*, nr. 244.

Photo: Caleb Gregory - Unsplash

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/naujieji-atradimai-iv-
nekalbekite-igirskite-ja/](https://opusdei.org/lt-lt/article/naujieji-atradimai-iv-nekalbekite-igirskite-ja/) (2026-03-24)